

2. PAVLŮV LIST KORINTSKÝM

Pavel, podle Boží vůle apoštol Ježíše Krista, a bratr Timoteus církvi Boží v Korintu a všem svatým v celém Řecku:

²Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Utrpení a potěšení

³Požehnan buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškerého potěšení! ⁴V každém našem soužení nás potěšuje, abychom ty, kdo mají jakékoli soužení, mohli potěšovat tímtež potěšením, které jsme sami přijali od Boha. ⁵Vždyť čím více utrpení pro Krista zakoušíme, tím více potěšení skrze Krista přijímáme. ⁶Když tedy máme soužení, je to pro vaše potěšení a spasení (které se projevuje, když snášíte stejná utrpení jako my), a když jsme potěšováni, je to opět pro vaše potěšení a spasení. ⁷Proto máme ohledně vás neochvějnou naději, neboť víme, že jako máte podíl na utrpení, tak budete mít podíl i na potěšení.

⁸Bratři, nechceme, abyste nevěděli o soužení, které na nás dolehlo v Asii tak těžce a nesnesitelně, že jsme už přestali doufat, že přežijeme; ⁹v nitru jsme už vlastně očekávali rozsudek smrti. To vše se stalo, abychom nespolehali sami na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé ¹⁰a který nás z této smrti vysvobodil, vysvobozuje a máme v něm naději, že nás i nadále bude vysvobozovat, ¹¹když nám i vy budete společně pomáhat modlitbou za nás. Mnozí pak budou moci děkovat Bohu za ten dar, který nám byl udělen díky modlitbám tolika lidí.

V něm je „ano“

¹²Naší chloubou je svědectví našeho svědomí, že jsme na světě a zvláště u vás žili v prostotě a upřímnosti Boží, ne v tělesné moudrosti, ale v Boží milosti. ¹³Nepíšeme vám přece nic než to, co čtete a čemu rozumíte. Doufám, že jednou porozumíte dokonale ¹⁴(tak jako nám zatím rozumíte zčásti), že v den Pána Ježíše budeme vaší chloubou právě tak jako vy naši.

¹⁵V této jistotě jsem k vám už dříve chtěl přijít, abyste přijali další milost. ¹⁶Přes vás jsem chtěl jít do Makedonie a z Makedonie se zase vrátit k vám, abyste mě vypravili do Judska. ¹⁷Myslíte, že jsem to rozhodnutí nemyslel vážně? Nebo že se rozhoduji tělesně, takže říkám „ano, ano“ a zároveň „ne, ne“? ¹⁸Jako že je Bůh pravdomluvný, naše řeč k vám nebyla „ano a ne“. ¹⁹Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás já, Silvanus a Timoteus zvěstovali, přece nebyl „ano a ne“. V něm bylo a je pouze „ano“! ²⁰V něm je „ano“ ke všem Božím zaslíbením a skrze něj zní naše „amen“ ke slávě Boží. ²¹Ten, kdo nás spolu s vámi utvrzuje v Kristu a kdo nás pomazal, je Bůh, ²²který nás také označil svou pečeti a dal nám do srdcí Ducha jako záruku.

Nenechme se oklamat

²³Bůh je mi svědek – na mou duši, že jsem do Korintu ještě nepřišel jen z ohledu k vám. ²⁴Nechceme panovat nad vaší vírou, ale pomáhat vaší radosti; ve víře přece pevně stojíte.

2 Rozhodl jsem se, že k vám znovu nepřijdu se zármu- kem. ²Kdybych vás totiž zarmoutil, kdo by mi zbyl, aby mě potěšil, než ten, koho jsem zarmoutil? ³Proto vám píšu, abych se, až přijdu, nemusel rmoutit nad těmi, z nichž bych se měl radovat. Jsem o vás všech

přesvědčen, že má radost je radostí vás všech. ⁴Píšu vám s velikou úzkostí, se sevřeným srdcem a s mnoha slzami, ne abyste byli zarmoučeni, ale abyste poznali lásku, kterou k vám přetékám.

⁵Pokud někdo někoho zarmoutil, nezarmoutil mne, ale zčásti (abych nepřeháněl) vás všechny. ⁶Takovému stačí trest, který dostal od většiny z vás. ⁷Teď mu už ale raději odpusťte a potěšte ho, aby snad nebyl přemožen přílišným zármutkem. ⁸Prosím vás, ukažte mu, že ho stále milujete. ⁹Psal jsem vám totiž proto, abych vás vyzkoušel a poznal, zda jste ve všem poslušní. ¹⁰Komu vy odpouštíte, tomu odpouštím i já. Stejně tak já, když jsem někomu odpustil, udělal jsem to před Kristovou tváří kvůli vám. ¹¹Nenechme se oklamat satanem – jeho úmysly nám přece nejsou neznámé.

Kristova vůně

¹²Když jsem přišel s Kristovým evangeliem do Troady, otevřely se mi tam v Pánu možnosti, ¹³ale v duchu jsem neměl klid, protože jsem tam nenašel svého bratra Tita. Proto jsem se s nimi rozloučil a vydal se do Makedonie.

¹⁴Ale díky Bohu, který nás stále vodí v Kristově vítězném průvodu a všude skrze nás šíří vůni svého poznání! ¹⁵Pro Boha jsme totiž Kristovou líbeznou vůni mezi těmi, kdo jsou zachraňováni, i mezi těmi, kdo hynou. ¹⁶Jedněm jsme smrtelnou vůni ke smrti, druhým jsme vůni života k životu. Kdo tohle dokáže? ¹⁷Na rozdíl od mnohých totiž nekupčíme s Božím slovem, ale mluvíme před Boží tváří v Kristu z upřímných pohnutek, z Božího pověření.

Duch a litera

3 Začínáme se opět chválit? Myslíte, že potřebujeme doporučující listy k vám nebo od vás tak jako někteří? ²Vy jste náš list napsaný v našich srdcích, list, který všichni

mohou znát a číst. ³Je přece zjevné, že jste Kristův list vzniklý naší službou, napsaný ne inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na kamenných deskách, ale na masitých deskách srdce.

⁴A takovouto důvěru máme skrze Krista k Bohu: ⁵Ne že jsme sami o sobě způsobilí (abychom si o sobě mohli něco myslet), ale naše způsobilost je z Boha, ⁶kteří nás učinil způsobilými služebníky Nového zákona – ne litery, ale Ducha. Litera totiž zabíjí, ale Duch oživuje.

⁷Litera tesaná do kamenů měla svou slávu. Ta se zračila v Mojžíšově tváři, na niž synové Izraele kvůli té pomíjející slávě nemohli ani pohlédnout. Jestliže ta služba byla tak slavná, ačkoli vedla ke smrti, ⁸oč slavnější je služba Ducha! ⁹Jestliže služba vedoucí k odsouzení měla svou slávu, služba spravedlnosti má slávu nesrovnatelně větší! ¹⁰To, co tehdy bylo slavné, ve srovnání s touto nesmírnou slávou vlastně ani slavné nebylo. ¹¹Jestliže to pomíjející přišlo se slávou, oč slavnější je to, co zůstává!

¹²Právě díky této naději jsme tak směle otevření, ¹³ne jako Mojžíš, který si zakrýval tvář rouškou, aby synové Izraele neviděli konec toho, co mělo pominout. ¹⁴Jejich myšlení se ovšem zatvrdilo. Až do dneška zůstává při čtení Starého zákona ta rouška neodkrytá – odnímá se totiž jen v Kristu. ¹⁵Až do dneška jim při čtení Mojžíše na srdci leží rouška, ¹⁶ale jakmile se člověk obrátí k Pánu, rouška mizí. ¹⁷Pán je Duch, a kde je Pánův Duch, tam je svoboda. ¹⁸My všichni s odkrytou tváří jako v zrcadle odrážíme Pánovu slávu a tehdy jsme Pánovým Duchem proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě.

Poklad v hliněných nádobách

4 Taková je služba, kterou jsme z Božího milosrdenství přijali, a proto se nevzdáváme. ²Odmítáme hanebné tajnůstkářství, vychytralé praktiky a překrucování Božího

slova. Místo toho jasně říkáme pravdu před Bohem a každý, kdo má svědomí, to může sám uznat. ³Pokud je naše evangelium pro někoho zahalené, je to pro ty, kdo hynou. ⁴Těmto nevěřícím zaslepil bůh tohoto světa mysl, aby jim nezazářilo světlo evangelia slávy Kristovy, který je obrazem Božím. ⁵(Nehlásáme přece sami sebe, ale Krista Ježíše jakožto Pána, a pokud jde o nás, jsme vaši služebníci pro Ježíše.) ⁶Tentýž Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo!“ ten zazářil v našich srdcích, aby nás osvětil poznáním Boží slávy ve tváři Ježíše Krista.

⁷Tento poklad však máme v hliněných nádobách, aby bylo zřejmé, že ta úžasná moc je Boží, a ne z nás. ⁸Ze všech stran zakoušíme soužení, ale nebýváme zdrceni; býváme bezradní, ale ne zoufalí; ⁹býváme pronásledováni, ale ne opuštěni; býváme sráženi, ale nejsme zničeni. ¹⁰Stále na vlastním těle zakoušíme umírání Pána Ježíše, aby byl na našem těle zjeven také Ježíšův život. ¹¹My živí, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven také Ježíšův život. ¹²V nás tedy působí smrt, ale ve vás život.

¹³Protože však máme stejného ducha víry, o níž se píše: „Uvěřil jsem, a tak jsem promluvil,“ i my věříme, a tak mluvíme. ¹⁴Víme totiž, že Ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí skrze Ježíše i nás a spolu s vámi nás přivede před svou tvář. ¹⁵To všechno se děje pro vás, aby se milost šířila ke stále dalším lidem, a k Boží slávě tak rostla i vděčnost.

¹⁶Proto se nevzdáváme. Ačkoli totiž navenek podléháme zkáze, uvnitř se obnovujeme den co den. ¹⁷To naše lehoučké soužení trvá jen chvíli, ale vytváří nám s ničím nesrovnatelné břemeno slávy, jež potrvá věčně. ¹⁸Proto se nedíváme na to, co je vidět, ale na to, co vidět není. Vše viditelné je totiž dočasné, ale neviditelné je věčné.

Nebeský domov

5 Víme, že až ten pozemský stan, v němž přebýváme, bude stržen, máme od Boha věčné stavení v nebi, přibýtek, jenž nebyl vytvořen rukama. ²Proto, dokud jsme v tomto stanu, sténáme touhou ocitnout se už v našem nebeském přibýtku. ³Zatím jsme totiž nazí, ale až se v něm ocitneme, budeme oblečení. ⁴Dokud jsme v tomto stanu, sténáme tíhou, protože nechceme být svlečení, ale oblečení, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem. ⁵Vždyť právě proto nás Bůh stvořil a dal nám Ducha jako záruku!

⁶Proto stále chováme smělou důvěru, i když víme, že dokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána. ⁷Zijeme totiž vírou, a ne viděním. ⁸S touto smělou důvěrou rádi své tělo opustíme, abychom byli doma u Pána. ⁹Ať už tedy zůstáváme doma anebo odcházíme, jde nám o to, abychom se mu líbili. ¹⁰Všichni přece musíme stanout před Kristovým soudem, aby každý z nás dostal odplatu za to, co v těle vykonal, ať už to bylo dobré anebo zlé.

Vše je nové!

¹¹Víme, co je to bázeň před Hospodinem, a proto přivádíme lidi k víře. Bohu je zřejmé, kdo jsme, a doufám, že je to zřejmé i vašemu svědomí. ¹²Nechceme se před vámi znovu chválit, ale chceme vám dát příležitost chlubit se námi, abyste měli co odpovědět těm, kdo se mohou pochlubit zevnějškem, ale ne srdcem. ¹³Jsmeli-li bez sebe, je to kvůli Bohu; jsmeli-li rozvážní, je to kvůli vám. ¹⁴Kristova láska nás zavazuje. Máme totiž za to, že když jeden zemřel za všechny, pak zemřeli všichni. ¹⁵On zemřel za všechny, aby ti, kdo žijí, nadále nežili sami pro sebe, ale pro toho, který za ně zemřel a vstal z mrtvých.

¹⁶Od nynějška již proto nikoho neposuzujeme tělesně. I na Krista jsme kdysi měli tělesný názor, teď už ho ale takto

neznáme. ¹⁷Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo – vše je nové! ¹⁸A to všechno je z Boha, který nás se sebou smířil skrze Ježíše Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. ¹⁹Bůh v Kristu uzavřel se světem mír! Přestal lidem počítat viny a zprávu o tom smíření světil nám.

²⁰Proto tedy jako Kristovi velvyslanci prosíme na místě Kristově, jako by skrze nás žádal Bůh: Smiřte se s Bohem.

²¹On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

6 Jako jeho spolupracovníci vás však také vyzýváme, abyste nepromarnili milost, kterou vám Bůh dává. ²Ríká přece:

„V čas milosti jsem tě vyslyšel,
v den spásy jsem ti pomohl.“

Hle, čas milosti je tu, ten spásný den je teď!

Srdce dokořán

³Nikomu nechceme klást do cesty žádnou překážku, aby naší službě nebylo co vytknout. ⁴Naopak, ve všem se osvědčujeme jako Boží služebníci: ve veliké vytrvalosti, v souzeních, nedostatcích a úzkostech, ⁵v ranách, vězeních a zmatcích, ve vyčerpáních, bděních a hladověních, ⁶v čistotě, porozumění, trpělivosti a laskavosti, v Duchu Svatém, v upřímné lásce, ⁷ve slově pravdy a v Boží moci, s výzbrojí spravedlnosti v pravici i levici. ⁸se slávou i pohanou, se špatnou i dobrou pověstí, jako bludaři, a přitom pravdomluvní, ⁹jako neznámí, a přitom dobře známí, jako umírající, a hle, žijeme, jako trestaní, smrti však unikající, ¹⁰jako zarmoucení, stále se však radující, jako chudí, avšak mnohé obohacující, jako nic nemající, a přitom všechno vlastníci.

¹¹Mluvíme k vám otevřeně, drazí Korintští, naše srdce je dokořán! ¹²Nebyli jste námi nijak utlačováni – jste to

vy, kdo potlačuje své city k nám. ¹³Řeknu vám to jako vlastním dětem: Na oplátku se teď otevřete vy.

Chrást živého Boha

¹⁴Nesprahejte se s nevěřícími. Jaký může být spolek spravedlnosti s nepravostí? Jaký může mít vztah světlo s temnotou? ¹⁵Jaká je shoda Krista s Beliálem? Co mají věřící a nevěřící společné? ¹⁶Jaká je jednota Božího chrámu s modlami? Vy jste přece chrám živého Boha, jak řekl sám Bůh:

„Budu v nich přebývat a chodit mezi nimi.
Budu jejich Bohem a oni budou můj lid.“

¹⁷Proto Hospodin praví:

„Vyjděte z jejich středu a oddělte se,
nečistého se nedotýkejte, a přijmu vás.“

¹⁸„Já pak budu váš Otec a vy mí synové a dcery,
praví Všemohoucí Pán.“

7 Milovaní, když tedy máme taková zaslíbení, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujeme se v bázni Boží.

On potěšuje sklíčené

²Přijměte nás. Nikomu jsme neublížili, nikomu neškodili, nikoho nepodvedli. ³Neříkám to jako výčitku – jak jsem už řekl, máme vás v srdcích, takže jsme s vámi spojeni v životě i ve smrti. ⁴Jsem k vám velmi otevřený, velmi se vámi chlubím. Jsem naplněn potěšením, přes všechna naše soužení přetékám radostí!

⁵Když jsme dorazili do Makedonie, neměli jsme tam klid. Ze všech stran na nás doléhalo soužení: zvenku boje, zevnitř obavy. ⁶Ale Bůh, který potěšuje sklíčené, nás potěšil příchodem Tita, ⁷a nejen jeho příchodem, ale také

potěšením, které z vás měl. Když nám vyprávěl, jak se vám stýská, jak všeho litujete a jak horlivý zájem o mě máte, má radost neznala mezí.

⁸I když jsem vás svým dopisem zarmoutil, nelituji toho. Ano, litoval jsem, když jsem poznal, jak vás ten dopis na čas zarmoutil, ⁹ale teď se raduji – ne z vašeho zármutku, ale z toho, že váš zármutek vedl k pokání. Zarmoutili jste se v souladu s Bohem, takže jste kvůli nám neutrpěli žádnou škodu. ¹⁰Zbožný zármutek totiž působí pokání, jež vede ke spáse, takže není čeho litovat. Světský zármutek však působí smrt. ¹¹Pohleďte, jakou ve vás ten zbožný zármutek způsobil snahu a ochotu k nápravě, jaké rozhořčení a znepokojení, jakou touhu a horlivost, jaké úsilí potrestat viníka! V každém ohledu jste dokázali, že jste v té věci neviní.

¹²Když jsem vám psal, nešlo mi o to, prokázat, kdo je viník a kdo postižený, ale ukázat vám, jak moc nám na vás před Bohem záleží. ¹³Proto nás tolik těší vaše potěšení a ještě větší radost máme z radosti Titovy. Všichni jste ho obcerstvili na duchu, ¹⁴takže se nemusím stydět, že jsem se mu vámi chlubil. Jako jsme vám všechno říkali pravdivě, tak se také naše chloubka před Titem ukázala pravdivou. ¹⁵Přetéká k vám láskou, když vzpomíná na poslušnost vás všech a na to, jak jste ho přijali s posvátnou úctou. ¹⁶Mám takovou radost, že se na vás mohu plně spolehnout!

Jde mi o rovnost

O Bratři, chci, abyste věděli o Boží milosti, které se dostalo církvím v Makedonii. ²Ačkoli procházeli krutou zkouškou soužením, jejich překypující radost a hluboká chudoba přerostly v úžasnou štědrost. ³Mohu dosvědčit, že z vlastní vůle dávali, co mohli, ba i víc. ⁴Snažně nás prosili, abychom přijali jejich příspěvek, jímž se chtěli

účastnit pomoci svatým. ⁵Udělili mnohem více, než jsme se nadáli – dali sami sebe především Pánu a z Boží vůle také nám. ⁶Proto jsme požádali Tita, aby to dílo milosti, které u vás již dříve započal, nyní také dokončil. ⁷Když ve všem tolik vynikáte – ve víře, ve slově, v poznání, v největší horlivosti i v lásce k nám – vynikejte tedy i v tomto díle milosti.

⁸Nic vám nepřikazuji, chci jen vyzkoušet upřímnost vaší lásky zmínkou o horlivosti druhých. ⁹Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista – kvůli vám zchudl, sám bohatý, abyste jeho chudobou zbohatli. ¹⁰Řeknu vám, co by podle mého názoru bylo pro vás nejlepší. Před rokem jste přece byli první, kdo s tím začali, ale hlavně jste to chtěli. ¹¹Nuže, dejte se do díla, vykonajte to! Jako jste byli připraveni chtít, tak také buďte připraveni jednat. Dávejte podle toho, co máte, ¹²vždyť to, co se počítá, je ochota. Dar je vzácný podle toho, co člověk má, ne podle toho, co nemá. ¹³Nejde mi o to, aby se druhým ulehčilo a vy se octli v nesnážích, ale jde mi o rovnost. ¹⁴V tuto chvíli vaše hojnost doplní jejich nedostatky, aby zase jejich hojnost mohla doplnit váš nedostatek. Tak nastane rovnost, ¹⁵jak je psáno: „Kdo nasbíral hodně, tomu nepřebylo, a kdo málo, neměl nedostatek.“

¹⁶Díky Bohu, že dal Titovi do srdce stejně horlivý zájem o vás. ¹⁷Nejenže vyhověl naší prosbě, ale je tak horlivý, že k vám jde z vlastní vůle. ¹⁸Posíláme s ním jednoho bratra, který si, pokud jde o evangelium, vysloužil uznání po všech církvích. ¹⁹Navíc ho církve vybraly, aby nás doprovázel na cestách s touto sbírkou, kterou zprostředkujeme k oslavě Pána a k prokázání vaší ochoty. ²⁰Chceme se vyvarovat toho, aby nás někdo podezíral kvůli té hojnosti, kterou zprostředkujeme. ²¹Snažíme se totiž být v pořádku nejen před Pánem, ale i před lidmi. ²²Posíláme s nimi dalšího našeho bratra, o jehož horlivosti jsme se

mnohokrát a v mnoha ohledech sami přesvědčili. Teď je však ještě mnohem horlivější, neboť k vám získal velikou důvěru. ²³Pokud jde o Tita, je to můj společník a pomocník v práci pro vás. Pokud jde o naše bratry, jsou to vyslanci církvi – jsou sláva Kristova! ²⁴Podejte jim tedy před očima všech církví důkaz své lásky a oprávněnosti naší chlouby vámi.

Bůh miluje štědré

9 Je vlastně zbytečné, abych vám psal o této službě svatým. ²Znám přece vaši ochotu, díky níž se mohu chlubit Makedoncům, že Řecko je připraveno už od loňska. Vaše horlivost zatím podnítila mnohé. ³Posílám tedy zmíněné bratry, aby se ukázalo, že naše chloubu vámi nebyla v tomto ohledu prázdná, ale že jste připraveni, jak jsem říkal. ⁴Nerad bych, abychom se za tu chloubu museli stydět (o vás ani nemluvě), kdyby se mnou přišli Makedonci a zjistili, že nejste připraveni. ⁵Proto jsem považoval za nutné požádat tyto bratry, ať k vám jdou napřed a připraví tento váš štědrý dar, aby se ukázalo, že jde právě o štědrý dar, a ne o něco vynuceného.

⁶Říkám vám, že kdo skoupě rozsévá, bude skoupě sklízet, ale kdo rozsévá štědrě, bude sklízet štědrě. ⁷Každý ať dává, jak se v srdci rozhodl, ne s lítostí anebo z povinnosti. Vždyť Bůh miluje ochotného dárce. ⁸Bůh je schopen rozhojnit k vám veškerou milost, abyste vždycky a ve všem měli veškerý dostatek a mohli se štědrě účastnit každého dobrého díla. ⁹Je přece psáno:

„Rozsypal a dal nuzným,
jeho spravedlnost trvá navěky.“

¹⁰Ten, který dává zrno k rozsévání i chléb k jídlu, kéž opatří a rozmnoží vaši setbu a dá dozrát plodům vaší spravedlnosti. ¹¹Kéž jste obohaceni v každém ohledu

k bezvýhradné štědrosti, která pak naším prostřednictvím působí vděčnost Bohu. ¹²Zprostředkování této oběti totiž nejenže naplňuje potřeby svatých, ale také rozhojňuje vděčnost mnoha lidí Bohu. ¹³Přesvědčení upřímnosti této vaší pomoci budou oslavovat Boha za vaši jedynou poddanost Kristovu evangeliu a za vaše štědré sdílení s nimi i se všemi lidmi. ¹⁴Budou se za vás modlit a toužit po vás pro tu nesmírnou milost, kterou vám Bůh dal. ¹⁵Díky Bohu za jeho nepopsatelný dar!

Nemám tu drzost

10 Já Pavel vás při mírnosti a vlídnosti Kristově vyzývám – já, který se prý k vám tváří v tvář chovám ponížene, ale zdálky si na vás troufám: ²Nenuťte mě prosím, abych vás, až přijdu, musel přesvědčit, jak směle si mohu troufnout na ty, kdo si myslí, že žijeme podle těla. ³Žijeme sice v těle, ale nebojujeme podle těla. ⁴Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale od Boha mají sílu k boření hradeb. ⁵Jimi boříme výmysly i každou nadutost, která se staví proti poznání Boha. Jimi podmaňujeme každou myšlenku k poslušnosti Kristu ⁶a jakmile bude vaše poslušnost úplná, budeme připraveni potrestat každou neposlušnost.

⁷To si vidíte jen na špičku nosu? Kdo je přesvědčen, že patří Kristu, ať si uvědomí, že jako patří Kristu on, tak mu patří i my. ⁸Mohl bych se tou pravomocí, kterou mi Pán dal k vašemu budování, a ne k boření, chlubit ještě více a nebyl bych zahanben. ⁹Nechci ale, aby to vypadalo, že vás v dopisech zastrašuji. ¹⁰Mé dopisy jsou prý působivé a mocné, ale osobní přítomnost chabá a řeč ubohá. ¹¹Kdo to říká, ať si uvědomí, že jací jsme na dálku ve svých dopisech, takoví budeme i v činech, až k vám přijdeme.

¹²Nemáme ovšem tu drzost přiřadit se anebo se i jen podobat těm, kdo chválí sami sebe. Beze vši soudnosti se sami sebou poměřují, srovnávají se sami se sebou!

¹³My se však nehodláme chlubit něčím nepřiměřeným, ale jen v mezích působitě, které nám vyměřil Bůh – působitě, které zahrnuje i vás. ¹⁴Není pravda, že se neúměrně rozpínáme, když do svého působitě zahrnujeme i vás – vždyť jsme k vám s Kristovým evangeliem prvni! ¹⁵Nechceme se nemístně chlubit prací druhých. Naopak doufáme, že jak vaše víra poroste, naše působitě se rozšíří ještě daleko za vás. ¹⁶Pak budeme zvěstovat evangelium i tam dál za vámi, místo abychom se chlubil tím, co už je hotové v cizím působitě. ¹⁷„Kdo se chlubí, chlub se v Hospodinu.“ ¹⁸Důvěryhodný přece není ten, kdo se chváří sám, ale ten, koho chváří Pán!

Žárlím na vás

I Kéž byste ode mě snesli trochu pošetilství – mějte se mnou prosím strpení. ²Žárlím na vás Boží žárlivostí, neboť jsem vás zasnoubil jedinému muži – Kristu, k němuž vás chci přivést jako neposkvrněnou pannu. ³Bojím se ale, abyste se v mysli nenechali vést od upřímné oddanosti Kristu, tak jako se kdysi hadovou vychytralostí nechala oklamat Eva. ⁴Když totiž někdo přijde kázat jiného Ježíše, než kterého jsme kázali, nebo když se vám nabízí jiný duch, než kterého jste dostali, nebo jiné evangelium než to, které jste přijali, rádi to snášíte!

⁵Myslím, že si s těmi veleapoštoly v ničem nežadám. ⁶Nemám sice výřečnost, ale zato mám poznání, jak jste se při každé příležitosti mohli vždycky přesvědčit. ⁷Anebo jsem spáchal něco zlého, když jsem vám zvěstoval Boží evangelium zadarmo? Ponižoval jsem se, abyste se vy dostali výš. ⁸Jiné církve jsem odíral – bral jsem od nich výplatu, abych mohl sloužit vám. ⁹Když jsem se u vás ocitl v nouzi, nebyl jsem nikomu na obtíž; co jsem potřeboval, mi přinesli bratři z Makedonie. Za všech okolností jsem se střezil a budu se střezit i nadále, abych pro vás

nebyl břemenem. ¹⁰Jakože je při mně pravda Kristova, o tuto svou chloubu se v celém Řecku nedám připravit. ¹¹Proč? Protože vás nemiluji? Bůh ví, že ano.

¹²V tom, co dělám, budu pokračovat i nadále, abych vzal vítr z plachet těm, kteří se nám pod nějakou záminkou chtějí ve své chloubě podobat. ¹³Takoví rádo by apoštolové jsou ve skutečnosti podvodníci, kteří se vydávají za apoštoly Kristovy. ¹⁴A není divu, vždyť sám satan se vydává za anděla světla! ¹⁵Není tedy nic zvláštního, když se i jeho služebníci vydávají za služebníky spravedlnosti. Nakonec ale dopadnou, jak si zaslouží.

Mluvím jako blázen

¹⁶Opakuji, ať mě nikdo nemá za blázna. A i kdyby, přjměte mě aspoň jako blázna, abych se i já trochu pochlubil. ¹⁷Pokud jde o chlubení, nemluvím teď z Pánova pověření, ale jako blázen. ¹⁸Když se mnozí chlubí tak tělesně, pochlubím se i já. ¹⁹Vy, takoví mudrci, si přece na blázný potrpíte! ²⁰Klidně snášíte, když vám někdo poroučí, když vás někdo vyjídá, okrádá, ponižuje, fackuje! ²¹Zahanběné přiznávám, že já na něco takového sílu nemám.

Čím se však někdo tak troufale chlubí, (mluvím jako blázen:) na to si troufám i já. ²²Jsou to Hebrejové? Já také! Jsou to Izraelité? Já také! Jsou símě Abrahamovo? Já také! ²³Jsou Kristovi služebníci? (Mluvím jako pomatenec:) Já více! Měl jsem mnohem více práce, nesčetněkrát jsem byl bit, mnohokrát ve vězení, často na prahu smrti. ²⁴Pětkrát jsem od Židů dostal devětatřicet ran. ²⁵Třikrát jsem byl bit holemi, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem ztroskotal, strávil jsem noc a den v moři. ²⁶Stále na cestách, ohrožován řekami, ohrožován lupiči, ohrožován svými rodáky, ohrožován pohany, ohrožován ve městě, ohrožován na poušti, ohrožován na moři, ohrožován mezi falešnými bratry. ²⁷Tolik dřiny a vyčerpání, tolik

bezesných noci! Víím, co je hlad, žízeň a časté pústy, víím, co je chlad a nahota. ²⁸Kromě toho všeho na mě denně doléhá ještě starost o všechny církve. ²⁹Když je někdo slabý, neslábnu snad s ním? Když někdo hřeší, neszírám se snad?

³⁰Když už se musím chlubit, pochlubím se svými slabostmi. ³¹Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista ať je pozehnáný navěky – on ví, že nelžu! ³²Když jsem byl v Damasku, místodržitel pověřený králem Aretou dal hlídat město, aby mě zajal. ³³Oknem v hradbě mě ale spustili dolů v koši a tak jsem mu utekl.

Síla ve slabosti

12 Musím se chlubit, i když to není prospěšné. Předju tedy k viděním a zjevením od Pána: ²Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe – nevím, zda v těle nebo mimo tělo, Bůh ví. ³A víím, že ten člověk – nevím, zda v těle nebo bez těla, Bůh ví – ⁴byl vytržen do ráje, kde slyšel nepopsatelné věci, o kterých člověk nesmí ani promluvit. ⁵Tímto se tedy budu chlubit, ale sám sebou se chlubit nehodlám, jediné snad svými slabostmi. ⁶I kdybych se chtěl pochlubit, nebyl bych pošetilý, řekl bych pravdu. Raději ale pomlčím, aby si někdo o mně nemyslel víc, než co u mě vidí nebo ode mě slyší.

⁷Abý mi ta úžasná zjevení příliš nestoupla do hlavy, byl mi dán do těla osten, satanův posel, který mě sráží, abych si o sobě příliš nemyslel. ⁸Třikrát jsem kvůli tomu prosil Pána, aby to ode mě odešlo, ⁹ale řekl mi: „Moje milost ti stačí. Má moc se plně projevit uprostřed slabosti.“ Milerád se tedy budu chlubit svými slabostmi, aby na mně spočívala Kristova moc. ¹⁰S radostí snáším slabosti, přikorř, strádání, pronásledování a úzkosti pro Krista – vždyť má síla je v mé slabosti!

Záleží mi na vás

¹¹Tím chlubením jsem ze sebe udělal blázna, ale vy jste mě k tomu donutili. Mohli jste mě přece chválit sami – i když nic neznamenám, s těmi veleapoštoly si v ničem nezadám. ¹²Důkazů o mém apoštolství jste dostali dost. Vzpomeňte na všechno, co jsem vydržel, na všechna znamení, divy a zázraky. ¹³O co jste přišli oproti jiným církvím? Jen o to, že jsem vám nebyl na obtíž – odpusťte mi tu křivdu!

¹⁴Právě se k vám chystám už potřetí a ani tentokrát vám nebudu na obtíž. Nestojím o váš majetek, ale o vás! Děti přece nemají vydržovat rodiče, ale rodiče děti. ¹⁵Pokud jde o mě, milerád se vydám z posledního, i sám sebe vydám za vaše životy, i když čím více vás miluji, tím méně jsem milován.

¹⁶Budiž, nikdy jsem vás nezatěžoval. Jako chytrák jsem vás prý ale obelstil! ¹⁷Jak asi? Podvedl jsem vás skrze někoho, koho jsem k vám poslal? ¹⁸Požádal jsem o pomoc Tita a poslal jsem s ním jednoho bratra. Že by vás podvedl Titus? Nejednali jsme ve stejném duchu? Nešli jsme ve stejných šlépějích?

¹⁹Myslíte, že se před vámi celou dobu hájím? Milovaní, my mluvíme před Boží tváří v Kristu, a to všechno pro vaši posilu. ²⁰Bojím se totiž, abych z vás, až přijdu, nebyl zklamáný, a také vy abyste nebyli zklamání ze mne. Bojím se svárů, nevráživosti, zloby, soupeření, urážek, pomluv, zpupnosti a zmatků. ²¹Bojím se, aby mě můj Bůh, až přijdu, před vámi znovu neponížil, kdybych musel truchlit nad tolika dřívějšími hříšníky, kteří nečinili pokání z nečistoty, smilstva a nestydatosti, kterou páchali.

Spějte k dokonalosti

13 Toto bude má třetí návštěva u vás. „Každé slovo potvrdí výpověď dvou nebo tří svědků.“ ²Co jsem

řekl, když jsem byl u vás podruhé, to teď opakuji, když jsem pryč: Až se k vám vrátím, nebudu brát ohled na ty, kdo zůstali v hříchu, ani na nikoho jiného.³Žádáte přece důkaz, že ve mně mluví Kristus. Ten vůči vám není slabý – naopak je mezi vámi mocný!⁴Byl sice ukřižován jako slabý, ale teď žije Boží mocí; i my jsme v něm slabí, ale pro vás s ním budeme žít Boží mocí.

⁵Sami sebe prověřujte, přesvědčujte se, zda jste sami ve víře. Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus? Pokud ne, pak jste ovšem selhali.⁶Doufám, že poznáte, že my jsme neselhali.⁷Modlím se k Bohu, abyste se nezachovali špatně. Nejde mi o to, aby se ukázal náš vlastní úspěch – budu raději, když se budete chovat správně a my budeme jako ti, kdo selhali.⁸Nemůžeme přece stát proti pravdě, jediné za pravdou.⁹Rádi budeme slabí, jen když vy budete silní; proto se modlíme za vaši nápravu.¹⁰Toto vám píšu, zatímco jsem pryč, abych až budu u vás, nemusel přísně užít té pravomoci, kterou mi Pán dal k budování, a ne k boření.

¹¹Závěrem, bratři, buďte zdraví. Spějte k dokonalosti, povzbuzujte se, buďte svorní, žijte v pokoji a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.¹²Pozdravte se navzájem svatým polibkem. Pozdravují vás všichni svatí.¹³Milost Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Ducha Svatého s vámi všemi. Amen.